

Vážené dámy a pánové, milí krajané z Vysočiny,

je málo lidí v našem kraji, v nichž by jméno obce Babice nevyvolalo pocit bezpráví, vzpomenou-li na dobu nenávistné komunistické kampaně, která měla ideologicky odůvodnit výpad proti katolické církvi a podpořit brutální kolektivizaci venkova. Součástí babické tragédie bylo patnáct politicky motivovaných procesů, 107 odsouzených lidí, 1429 let odnětí svobody, jedenáct popravených – mezi nimi řada zcela nevinných lidí, s nimi i tři katoličtí duchovní. Postiženy a rozbity byly stovky rodin nuceným vystěhováním, konfiskací majetku.

Souhlasím s tím, že Den smíření by měl vyznít jako odpuštění. Vnímejme přitom v celé bohatosti význam slova „smíření“. Dnešní den by měl přispět k urovnání našich myšlenek. Vrátime se k minulosti, ale víme, že žijeme nyní a máme předat vzkazy i těm, kteří přijdou po nás. Měl by vést k přemýšlení v poklidu a rozvaze o tragédii, která se zde před dva a šedesáti lety stala. O jejích příčinách, okolnostech i následcích. Možná se nikdy nedovíme celou pravdu o zdejší vraždě tří členů místního národního výboru, možná neodhalíme celou vrstvu lží, manipulací, násilí a mučení Státní bezpečnosti a jejích sovětských poradců, které vedly k popravám nevinných, ke stovkám zmařených lidských osudů.

Slovo smíření však neznámá pasivitu a lhostejnost. Není v něm skryt pokyn mlčet o jevech, které k tragédii vedly, o zločinech, které následovaly, o slovech, která dnes, v nezměněné podobě jako v onom roce 1951, zaznívají. Pozorně čtu a poslouchám dnešní komunisty, členy stejné strany, která tehdy řídila zinscenované babické procesy a popravy. Slyším stejná nenávistná slova jako v tehdejších Rudém právu, slova o přísluhovačích reakce, o agentech CIA, o teroristech v žoldu západu. Jsou to zatím jen slova. Tito řečníci se nestydí je pronášet bez uzardění, bez toho, aby dodali, že to byli agenti jejich strany, kteří přinesli do tohoto kraje a naší vlasti zmar a smrt stovek nevinných lidí.

Je důležité se vyrovnat s minulostí, je potřebné usmíření starých vášní. Žádné usmíření však nemůže vymazat naši paměť. Také paměť na pátera Václava Drbolu, jednoho z prvních, který byl již po dvanácti dnech od Babické události, po krutém mučení odsouzen k smrti ve zcela lživém a zinscenovaném procesu.

Naší úctu Václavu Drbolovi chápu však i jako závazek neudobřit se nikdy s ideologií komunismu a s fanatismem, který slepě odsuzuje nevinné. Skutečnost, že

Václav Drbala byl knězem, nám zároveň připomíná, že smíření je složitý a náročný proces.

Nelze k němu dospět bez náležitého odstupu, bez přesvědčivé víry v to lepší, co je dáno každé lidské bytosti, bez námahy a poctivého úsilí dělat vše, co umíme, abychom podobným zkouškám nebyli vystaveni znovu.

Chce se mi závěrem říci, že k usmíření je správná cesta. A musím dodat, že je nezbytné, aby se po ní vydali všichni. Jinak nás zavede do slepé uličky.